

мир називало сукупність цих сутр. Сутри можуть носити міфологічний характер, але це не обов'язкове умовина. Тому вважати терміни *міф* і *асотир* рівнозначними в корні не вірно. В даному випадку цілісніше використовувати міжнародний термін *міф*, який убереже нас від неясності і термінологічної неоднозначності.

Розробка системи понять, що відображають всю багатогранність даної науки, і їх упорядкування є першочерговою задачею наших учених. Сьогодні необхідні науково аргументовані дослідження, тлумачення і енциклопедичні словники термінів, які допоможуть упорядкувати і систематизувати термінологію, правильно осмислити те чи інші літературні явища, створити принципово нові поняття, що відображають зміст сучасного літературного процесу, і тим самим підняти узбецьке літературознавство на нову ступінь розвитку. Необхідно відзначити і той факт, що літературознавцями нашої країни вже робляться спроби виправити таке становище справ в термінології. В 2013 г. доктором філологічних наук, професором Національного університету Узбекистану ім. М.Улугбека Балтабаєвим опублікований перший том Літературної енциклопедії. Другий том енциклопедії планується випустити вже в 2016 році. Д.ф.н., професором Андижанського університету випущений словник літературознавчих термінів, де дається тлумачення багатьом основоположним поняттям.

Таким чином, виходячи з вищесказанного, ми можемо зробити висновок про те, що грамотність використання чи правильність трактування того чи іншого літературознавчого поняття є мірилом культурного і естетичного розвитку нації в цілому.

Література

1. Исламджанова Х. Путеводитель по языковедческим дисциплинам. – Т.: Ўқитувчи, 2009. – С. 13
2. Курилов В.В. Теория литературы в системе литературоведческого знания.: Автореферат дис. ... д.ф.н. – М.: МГУ им. Ломоносова, 2005. – С. 7.
3. Тимофеев Л.И., Тураев С.В. Словарь литературоведческих терминов. – М.: Просвещение, 1974. – С. 408.
4. Хализев В.Е. Теория литературы. – М.: Высшая школа, 2005. – С. 233.
5. Чернец Л.В., Хализев В.Е. и др. Введение в литературоведение/ Основные понятия и термины. М., 2006. – С. 115.
6. Литературный энциклопедический словарь // Под ред. В.М. Кожевникова, П.А. Николаева. – М.: Советская энциклопедия, 1987. – С. 222.

Цисарук О.В.,
викладач кафедри іноземних мов
факультету міжнародної економіки і менеджменту
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ПРІОРИТЕТИ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДУ «ФОРУМ» ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Анотація. У цій статті наведено аргументи застосування методу «форум» як одного із способів віртуального спілкування. Також запропоновано ряд факторів та типів запитань для більш ефективної та плідної праці під час форуму.

Ключові слова: форум, дискусія, фактори, питання, стратегія.

Аннотация. В этой статье приведены аргументы использования метода «форум» как одного из способов виртуального общения. Также предложены факторы и типы вопросов для более эффективной работы во время форума.

Ключевые слова: форум, дискуссия, факторы, вопросы, стратегии.

Abstract. This article deals with forum as one of the ways while virtual speaking. Also here you will find a wide range of factors and types of questions for a better discussion.

Key words: forum, discussion, factors, issues, strategy.

У сучасної людини слово «форум» асоціюється з одним із способів віртуального спілкування. Інтернет-форум – це спосіб організації спілкування відвідувачів інтернет-сайту. Усі

відвідувачі сайту можуть через надсилання повідомлень обговорювати певне питання, читати та відповідати на повідомлення інших учасників форуму. Форум може фокусуватися на довільній тематиці, адже обговорювати можна будь-що в будь-якій онлайновій спільноті.

Інтернет-форум також називають дошкою оголошень, дискусійною групою, інформаційним табло чи веб-форумом. Проте форум дещо відрізняється від блогу, оскільки блог зазвичай пишеться однією особою і враховує дописи інших тільки за відповідною інформацією допису. Інтернет-форум надає можливість усім учасникам залишати власні дописи і відкривати нові теми.

Інтернет-форум відрізняється і від чату. Учасники чату в основному ведуть бесіди (переписуючись) у той час, коли всі зайшли в чат, тоді як учасники форуму «вішають» повідомлення, які зможуть читати інші учасники щоразу після того, як заходять у систему. Для інтернет-форумів також характерним є більша зосередженість на певній темі.

Окремі бесіди на форумах називають темами. Темі складаються з дописів учасників форуму, які, зазвичай, мають можливість свої повідомлення редагувати, додавати нові теми, додавати дописи в обраній темі і редагувати дані власного профілю. Класичною структурою форуму можна вважати таку:

розділи – як правило створюються адміністратором (найчастіше він і є власником) форуму. Наприклад, форум про вищу освіту може містити інформацію про новини про вітчизняні та зарубіжні вищі школи та якість їхньої освіти;

теми – у кожному з розділів користувачі можуть створювати теми для обговорень. Зрозуміло, що адміністратор форуму повинен стежити за ними і суворо модерувати (перевіряти, схвалювати, видаляти);

коментарі – під кожною популярною темою зав'язується дискусія, під час якої користувачі обмінюються своїми думками і пишуть коментарі. Саме через кількість тем і коментарів до цих тем визначають життєздатність і «розкрученість» довільного форуму.

Структура форуму.

Ви можете надіслати до форум власне повідомлення або дати відповідь на існуючі повідомлення. Усі повідомлення у форумі об'єднуються в потоки. Коли користувач відповідає на форумі на будь-яке повідомлення, його відповідь «прив'язується» до вихідного повідомлення. Послідовність таких відповідей на відповіді створює потік. Потік зображується у вигляді дерева, яке розгалужується в напрямку зліва направо. Корінь дерева – це повідомлення, що починає потік. З нього «виростають» відповіді, з яких також «виростають» відповіді на відповіді і т.д. «Господар» форуму визначає правила поведінки у ньому і в разі необхідності вилучає повідомлення, які не відповідають тематиці обговорення (модерує форум).

Дискусії можуть бути чудовою стратегією для покращення студентської мотивації, сприяння розумовій спритності та заохочення демократичних звичок. Вони створюють можливість для студентів застосовувати та удосконалювати уміння, включаючи здатність виражати та захищати позиції, висловлювати різні точки зору та заручатися підтримкою та оцінювати очевидне.[4]

Тоді як дискусії дають поштовх для досліджень та відкриттів, ведення дискусії може бути занепокоєнням; дискусії за своєю природою непередбачувані і вимагають від нас бути інструкторами, щоб поступатися певному ступеню контролю над потоком інформації. Ретельне планування може запевнити нас, що дискусії є жвавими, нехаотичними, дослідницькими, без втрати уваги. Плануючи дискусію, корисно подумати не тільки про пізнавальні, а й також про емоційні та фізичні фактори, що можуть як сприяти, так і перешкоджати продуктивному обміну думок.

Пізнавальні фактори: визначення та обговорення навчальних цілей; планування стратегії; гарні запитання; вкажіть напрямок та підтримуйте фокусування. До емоційних факторів належать: демонстрування актуальності, заохочення брати участь, забезпечення високоякісної участі «номера», оцінка участі. До фізичних факторів зараховують: створення сприятливого середовища для дискусії.

Пізнавальні фактори: визначення та обговорення навчальних цілей.

Для дискусій, щоб досягнути чогось цінного, ви повинні мати ціль. Продумуйте ваші цілі для кожної дискусії. Чи будуть ідеї та інформація, яка обговорюється, відповідати курсу в цілому? Які вміння, знання студенти повинні отримати в результаті дискусії? Ваші цілі для певної дискусії повинні бути тісно поєднані з вашими цілями курсу. Оцінюйте аргументи як окремо, так і в порівнянні з іншими, і обговоріть їхню сучасну політику співучасті [2].

Формулюйте аргументи та контраргументи на законних підставах. Придумайте особливий підхід та обговорюйте такий вплив на життя людей різних соціально-економічних кате-

горій. Більш того, інформація про ваші цілі допоможе вашим студентам зосередитися на своєму мисленні та мотивувати участь у дискусії.

План стратегії.

Після визначення цілей для обговорення запитайте себе: як я переконаю своїх студентів, щоб вони ознайомилися із цими цілями? Сплануйте дискусію, навіть якщо в кінці ви відступите від свого плану. Ваші відповіді будуть залежати від ваших цілей. Одна з важливих речей, яку варто взяти до уваги при формулюванні стратегії, – це правильність початку дискусії. Девіс (1993) і Фредерік (1981) запропонували цікаві ідеї щодо розв'язання цієї проблеми [3].

Гарні запитання.

Гарні запитання – це ключ для продуктивної дискусії. Вони включають не тільки питання, які ви використаєте для початку дискусії, але й питання для глибшого аналізу, уточнення чи прикладів тощо. Девіс (1993) називає типи запитань, включаючи до них: дослідницькі запитання (дослідження фактів і основних знань); проблемні питання (вивчення припущень, висновків та інтерпретацій); відносні запитання, запитання про порівняння тем, ідей, чи проблем; діагностичні запитання (дослідження мотивів чи причин); дійові запитання (спонукають до висновків чи дій); причиново-наслідкові запитання (про звичайні відношення між ідеями, ідеями чи подіями); поширені запитання (для розширення дискусії); пріоритетні запитання (пропонують зміну у фактах чи питаннях); підсумкові запитання (зробіть синтез).

Починати варто із схожих запитань, які допоможуть учасникам дискусії закласти основу набутих знань та набуті впевненості; це також дасть вам як інструктору можливість корегувати фактичні неточності чи непорозуміння до того, як дискусія стане складною та абстрактною.

Використання різних типів запитань може допомогти студентам змодельовати способи, де експерти використовують запитання, щоб удосконалити аналіз. Ставлячи багато запитань одночасно, ми цим спантеличуємо студентів, оскільки вони не знають, на яке питання відповісти спершу. Загальне запитання може стати початком для будь-якої гарної дискусії за умови, що наступне запитання вимагатиме пояснення чи доведення. В іншому разі загальні запитання призупиняють дискусію. Дуже важливо залишати час наприкінці дискусій для синтезу основних проблем, порушених ключових питань [1].

Тому, складаючи завдання для дистанційного курсу «Іноземна мова за професійним спрямуванням» для 2 курсу, треба враховувати сучасні методи навчання та викладання у вищій школі. Оскільки студенти дистанційного навчання певною мірою обмежені «face-to-face» спілкуванням, тому варто надавати їм можливість не тільки висловити свою думку, але проаналізувати висловлювання своїх одногрупників. Ось декілька тем для дискусій.

1. You are a group of experts specialising in country study. The subject of your particular interest is the UK. Speak about various places of interest, events that are worth visiting. Imagine your forum as a TV programme giving advice to potential travelers.

2. Junk and fattening food on line with lack of physical exercises have caused the world's population to obese. Organise a round table; invite fitness instructors, dieticians, people who have overcome the same problem so that they could give some practical advice on the problem highlighted above.

3. Alcohol and drug abuse are a curse of our contemporary life. Organize a talk show devoted to the above mentioned problems presenting some "SAFETY DON'Ts" how to avoid these problems as well as practical advice how to find the way out if a person gets into trouble.

Це завдання спонукає студентів не тільки висловити власну думку, а й застосувати вивчені граматичні аспекти на заняттях, вжити якомога більше вивчених фраз, словосполучень. Тож викладач має обов'язково використовувати поради щодо запитань, наведені вище, для плідної та ефективної співпраці зі студентами.

Література

1. Gilbert, Steven W. (1995) Important questions for higher education: Sex, drugs, rock and roll, books or computers? [On-line]. Available URL: <http://www.aahe.org/tltr-ch1.htm>.
2. On Purpose Associates. (1996a). Constructivism [On-line]. Available URL: <http://www.Funderstanding.com/constructivism.htm>.
3. On Purpose Associates. (1996b). Communities of practice [On-line]. Available URL: <http://www.Funderstanding.com/communities.htm>.
4. Rogers, E.M. (1995). Diffusion of innovations (4th ed.). New York: Free Press.